

ja kui aga weel neljandamat korda jälle teise healega teda hüüti, kargas ruttu maast ülesse ja tõttas oma tee peal edasi, ikka wõerama poole. Dige hea meelega oleks ta koju poole pöörand, aga esiteks tundis ta häbi teiste naeru pärast ja teiseks hüüdis otse terve koor tema selja taga ta nime. Nagu meeletu tormas ta edasi, kunni wiimaks ühe kogu üle komistas, mis maas oli; siis kukkus otsekohse selle keha peale. Müüd nägi, et see üks inimese keha oli ja pealegi werine. „Oh, m'e waeled, siin on ju üks inimene tapetud maas, kuhu müüd peaseme!“ ütles Kaarel. „Wist mets kobiliseb rööwlitest ja mõrtsukatest!“ Peagu oleks ta ehmatuse pärast isegi senna pitkali jäenud. Nähku wõttis jalad kaenla alla ja jooksis edasi. Seal juures oli ta meelest, nagu kahiseksid põesad mõlemil pool, nagu jookseksid mittu inimest temaga wõidu. Kopsti! põrkas Kaarel korraga ühe mehe wastu. See oli wäike, sirge kasuga inimene, suur must habe suus, aga ime peene healega. „Tasa ikka, kuhu nii ruttu!“ hüüdis wõeras. Kaarel palus kogeldades andeks ja läks edasi, wõeras sammus ta kõrwas ja wahtis nagu pilkawalt ehmatand Kaarli otsa. See tegi mis wõimalik, enmast wõerast eemal hoida, aga nagu taljas oli teine ta külges kinni. „Ega see ometi piaks üks rööwel olema,“ mõtles

waene ahaatud noormees. Seal astus põesast weel üks mees wälja, pealt näha õige wiisakas, aga niisamma wõeras. Kaarli meelest aga oli iga wõeras üks mõrtsuk. See teine mees oli natuke lühem, see wastu kehakam. Pikk punane habe rippus tal lõugilt. Nende mõlemate wahel käis müüd meie Kaarel nagu waene wang. Wae-walt julges weel hingata. Wõerad pilgutasiid ühte puhku filmi ja rääkisid nii kahtlaselt, et Kaarel õige südame põhjast õhtas: „Oh oleks ma müüd ikka oma memme juures kodu! Ma teeks filmapiik pulmi!“ — Seal, oh heldekene! — kargasid metsalise röökimisega jälle kaks meest põesastest, pikad nuad käes, silmnäud süsimuustad. Kohes tundis ka Kaarel, kuidas tema kõrwal käisjad tema kätteist kinnihakkasid. Ka neil olid müüd nuad käes. Suure kisaga asusid kõik neljakeste poolminestand teekäija ümber, kelle julgus hoopis metsa oli läinud. Kus müüd see rufikate jõud ja keha langus oli, miska ta ahwardanud kõige maailma rööwliid põgenema saata? Jah, koeri kiveidega loopima, kleidi sabasid karestama, kohwi tassissi purustama ja wanamoorisid ümberlülkama, see p' olund kellegi kunst. Aga eks ta katsumud ometi õnne! Naad olid tema kohta ju kõik nagu poisikesed arwata, kõige pikem ulatas tal parajast üladeist saadik. Miks ta mehe müra kas neid ei